

N:o 60.

Herr E. J. Ekman: *Angående skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändradt sätt för offentliggörande af allmänna kungörelser och tillkännagifvanden.*

För närvarande finnes intet annat sätt för publicerandet af Kongl. Maj:ts, landshöfdingeembetenas eller annan offentlig myndighets kungörelser med bindande kraft, vare sig för menigheterna i sin helhet eller för enskilda medlemmar af dem, än genom det offentliga uppläsandet deraf från predikstolarne i våra kyrkor. Endast ett sådant publicerande har officiel giltighet, då fråga blir om tid för besvärs inlemnande eller för bevakande på annat sätt af ens rättigheter. Att i städer myndigheter pläga meddela sina kungörelser i stadens tidningar är helt och hållet ett frivilligt tillmötesgående, hvartill de i allmänhet icke hafva någon skyldighet.

Att emellertid det närvarande sättet för publikation med officiel giltighet nu mera är i högsta grad opraktiskt, för att icke säga vådligt, torde vi lätt kunna inse, om vi besinna: 1:o) att medlemmar af lagliga dissenterförsamlingar alls icke infinna sig på svenska kyrkans predikolokaler på söndagsförmiddagarne, hvilket man ej heller skäligen torde kunna begära; 2:o) att äfven medlemmar, som tillhöra svenska kyrkan, ega rättighet enligt Kongl. förordningen af den 11 December 1868 att under pågående gudstjenst samlas till Guds ords betraktande på annat ställe än i kyrkosalen, blott detta icke eger rum så nära denna lokal, att gudstjensten deraf störes, och det torde icke heller vara obekant, att tusentals svenska medborgare begagna sig af denna rättighet och det mången gång i en sådan utsträckning, att de enskilda samlingslokalerna äro öfverfyllda af menniskor, under det att kyrkorna mångenstädes stå nästan tomma; 3:o) att till och med de, som besöka

svenska kyrkans predikolokaler, i flesta fall lemna kyrkan genast efter gudstjenstens slut och icke invänta kungörelsernas uppläsande, hvadan det ofta händer, att den tjenstgörande presten jemte kyrkobetjeningen äro de ende, som äro kvar i kyrkan under publicerandet af nämnda kungörelser. Särskildt är detta händelsen i städerna.

Det torde dock vara statens oafvisliga pligt att utan hänsyn till kyrkliga och religiösa förhållanden tillse, att dess medlemmar få del af dessa mången gång viktiga publikationer, hvilka angå den borgerliga rätten, på ett sätt, som uppfyller sitt ändamål. Kan det tydligt bevisas, att det hittills brukliga sättet för kungörelsens publicerande nu mera icke uppfyller sitt ändamål, så torde tiden vara inne, att ett lämpligare sätt väljes.

På grund af hvad jag nu haft äran anföra, vågar jag föreslå, att Riksdagen för sin del ville besluta att i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes vidtaga de åtgärder, som erfordras, på det att publicerandet af myndigheternas kungörelser och af öfriga offentliga handlingar, som förut blifvit från predikstolarne i kyrkorna upplästa, måtte ske på annat sätt än hittills, så att allmänheten måtte derom få nödig kännedom.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 21 Januari 1886.

E. J. Ekman.